

Darwinismen er en tro på dogmer

Av professor Peder A. Tyvand

Darwinismen er en dogmatikk i vitenskapelig drakt. Darwinismen er basert på dogmer som det forventes at man skal tro på. Darwinismen prøver med makt å definere seg selv som nøkternt ikke-dogmatisk. Darwinismens manglende nøkternhet viser seg i dens stigmatisering av enhver alternativ tenkning. Darwinister flest tar for gitt at deres lære skal unndras fra vitenskapelig kritikk. Forunderlig nok blir dette ønsket om særbehandling i stor grad godtatt av vitenskapssamfunnet.

La meg beskrive og problematisere syv av darwinismens dogmer.

Dogme 1: Dogmet om en felles naturlig avstamning.

Dette er forestillingen om at alle levende vesener i nåtid og fortid henger sammen i en sammenhengende kjede av naturlig avstamning fra en første urcelle. Dette dogmet har aldri hatt noe vitenskapelig grunnlag, fordi det ikke bygger på kunnskap om avstamning i fortid. Dogmet om den kontinuerlige naturlige overgangen fra en livsform til en annen er en overfladisk ønsketenkning. Det er basert på synlige likhetstrekk mellom arter, som er noe helt annet enn at konkrete felles stamforeldre faktisk har levd. Hvorfor kan ikke darwinister si det som det er? Påstanden om felles avstamning er et dogmatisk utgangspunkt. I stedet utgir darwinistene felles avstamning for å være noe det ikke er: Et vitenskapelig resultat.

Dogme 2: Dogmet om de tilstrekkelige mekanismene.

Dette er forestillingen om at naturlig seleksjon og tilfeldige mutasjoner er tilstrekkelige mekanismer til å forklare en felles avstamning i fortiden. Men slik som naturlig seleksjon og mutasjoner virker i dag, er det ingen grunn til å tro at disse prosessene skulle kunne være mekanismer bak en felles avstamning. Mutasjoner skaper ikke overgangsformer. Om de så hadde gjort, ville slike former ha blitt avlivet ved naturlig seleksjon.

Dogme 3: Dogmet om tilblivelsen av mangfold.

Dette er forestillingen om at naturlig seleksjon har vært årsaken til det mangfoldet av livsformer som finnes i naturen i dag. Dette er et pussig dogme, fordi det forutsetter at seleksjon i fortiden har virket stikk motsatt av det vi vet at den gjør i dag. Vi kjenner i dag naturlig seleksjon som en mekanisme som over tid reduserer genetisk variasjon og mangfoldet av livsformer.

Dogme 4: Dogmet om tilblivelsen av informasjon.

Dette er forestillingen om at tilfeldige mutasjoner i arvestoffet har vært årsaken til det genetiske informasjonsinnholdet som levende vesener bærer med seg i dag. Dette er et pussig dogme, fordi det forutsetter at mutasjoner i fortiden har virket stikk motsatt av det vi vet at de gjør i dag. Mutasjoner består av kopieringsfeil og støy i arvestoffet. Vi kjenner i dag mutasjoner som en mekanisme som bryter ned informasjonsinnholdet i levende vesener. Utallige forsøk som er blitt gjort på bananflue (*Drosophila melanogaster*) viser at mutasjoner ikke kan frambringe ny brukbar informasjon.

Dogme 5: Dogmet om spontan generasjon.

Dette er forestillingen om at liv kan bli til i død materie ved tilførsel av energi. Dette er en myte som var utbredt før den ble motbevist ved eksperimentene til Louis Pasteur (1822-1896). Det var vanlig å tro at når det var nok næring og energi til stede, ville primitivt liv bli til av seg selv. Et eksempel var mark (norrønt: madkr; da: maddiker) som dukket opp i en gjødselhaug. Pasteur avlivet denne gamle myten, idet han påviste at liv bare kan bli til av liv. Likevel har denne gammel-dage myten dukket opp igjen i forbindelse med livets opprinnelse i "ursuppen". Siden Urey-Miller-forsøket ble utført i 1953, har darwinister trodd at liv kan bli til av ikke-liv når de riktige grunnstoffene er til stede og energi tilføres. Men dette er ikke noe annet enn den gamle troen på marken i gjødselhaugen. Den er gjenoppstått i en ny forkledning.

Dogme 6: Dogmet om den materielle bevissthet.

Dette er forestillingen om at menneskets bevissthet er

et resultat av rent materielle prosesser. Dette dogmet går ut fra at bevissthet er et materielt fenomen. Bevisstheten betraktes som et uttrykk for kompleksitetsnivået til de fysiske prosessene i hjernen. Blant hjerneforskere som professor Johan Storm (Universitetet i Oslo) er det vanlig å betrakte bevisstheten som det store gjenstående mysteriet i vitenskapen. Et mysterium som visstnok innebærer at disse naturlovene som vi kjenner så godt, skulle kunne få noen molekyler til å organisere seg slik at disse molekylene ble bevisste, altså oppmerksomme på sin egen eksistens. Men dette er å snu tingene på hodet. Bevisstheten er ikke noe mysterium. Vi har fått tildelt vår bevissthet som vårt faste punkt å jobbe ut fra. Naturlovene er derimot et mysterium. Hvor kommer de fra, og hvorfor er de gyldige? Bevisstheten er ikke noe resultat av naturlover. Tvert imot er det slik at vår evne til å formulere naturlover er avhengig av bevisstheten.

Dogme 7: Dogmet om naturlovenes algoritmer.

Dette er forestillingen om at de fysiske naturlovene i seg selv kan frambringe liv. En tro på at liv utfolder prinsipper som på forhånd ligger latent i lovene for den døde natur. Siden livsprosessene er algoritmiske, er kjernen i dette dogmet troen på at det finnes algoritmiske naturlover. Problemet er bare at alle algoritmiske prosesser som vi kjenner, enten er menneskeskapt eller betinget av biologisk informasjon. En algoritme er en digital sekvens av kommandoer. En kodet kommando av endelig lengde som kan utføres ved et endelig antall skritt. Ingen kjente fysiske lover er algoritmiske. Dette henger sammen med at tiden ikke er digital, men analog. Det er ingen grunn til å tro at det eksisterer et minste "tidskvant". Derfor vil alle algoritmer for fysiske prosesser i tiden være ikke-eksakte tilnærmelser. Og naturlovene på sin grunnleggende form er hittil ikke blitt formulert som algoritmer.

Disse syv dogmene har høy status, men de mangler vitenskapelig grunnlag. De bæres oppe av tro, håp og ønsketenkning. Pluss makt og kollegiale bånd. Samt marginalisering og ekskludering av kritiske røster.

Enhver utdanning medfører at man drilles (da: trånes hårdt, gjennomterpes) i visse innfallsvinkler, tankebaner og metoder. Dette betyr i betydelig grad avlæring av ukurante innfallsvinkler, ufruktbare tankebaner og metoder som ikke virker. Men dersom målsettingen med utdannelsen er faglig modenhet, bør kandidaten etter avlagt eksamen kunne åpne opp for noe av det han er blitt avlært. En del ideer som dukket opp, ble han tvunget til å legge til side under utdannelsen. Men den modne kandidaten bør på selvstendig grunnlag kunne vurdere ulike alternativer og prøve å forsvare utdannelsens valg av vinkling, resonneringer og metoder.

Slik er ikke en darwinistisk utdanning. Den framelsker ikke selvstendig kritisk tenkning hos kandidatene.

Akademiske biologiske miljøer skal tvert i mot ha seg frabedt at darwinismen blir gjenstand for granskning fra ststeder utenfor darwinismen. Et mangfold av ststeder finnes, med slagkraft til å vurdere darwinismen. Innenfor teologi, etikk, idehistorie, logikk, fysikk, kjemi, geovitenskap og informasjonsvitenskap.

Fire eksempler på kritiske problemstillinger som utfordrer darwinismen:

- 1) Fra etikk: Finnes det noen høyere etikk enn genes overlevelse? Hva blir igjen av etikken hvis den skal underordne seg darwinismen?
- 2) Fra fysikk: Finnes det noen grunn til å tro at entropireduksjoner som ikke finner sted i et lukket system, kan finne sted i et åpent system? Ligger det noen informasjonskilde gjemt i det at et system er åpent?
- 3) Fra kjemi: Hvilken vei går naturlige kjemiske reaksjoner, og hva skal til for at en reaksjon kan gå en unaturlig vei?
- 4) Fra informasjonsvitenskap: Hvordan har en datamaskin med vår hjelp lært seg å lese et program? Hvordan kan det ha seg at en organisme uten vår hjelp er i stand til å lese sin egen genetiske informasjon?

Dette er meget utfordrende og interessante problemstillinger med evne til å gripe dypt inn i darwinismen. Bortsett fra at darwinister flest vil omdefinere disse problemstillingene så de blir ufarlige. Darwinismen underkjenner i realiteten alle disse fagdisiplinene når den gjør krav på et absolutt tankemonopol overalt hvor faglige veier måtte krysses. Darwinismens akademiske miljøer nedlegger i praksis ganske enkelt forbud mot å tenke annet enn darwinistisk. Bare fordi noen berømte darwinister har sagt det, og fordi dette synet har blitt en tradisjon som voktes nidkjært.

Darwinismens autoriteter legger bånd på sine fagfellers øyne, ører og munn. Man vil ikke se annet enn darwinisme. Man vil ikke høre annet enn darwinisme. Man vil ikke si annet enn darwinisme. Darwinismen representerer etter min mening en uverdigg form for autoritetsdyrkelse og maktunderkastelse, som er i strid med de mest grunnleggende idealer for et akademisk liv.